

„ius contra bellum“

FSN 1323-7 (?) 29-839-H (?) E
Dispenser and bomb
Aircraft CBU — 24 B
AF Drawing — No-65 E 10.875
Cyclotol 122 LBS
Loaded date 1-67
Lot pa-20-82-serie ...
(La viet Hong 12. 3. 1967, 12. ura, 13 mrtvih, 31 ranjenih ...)

Oči dostojanstveno mirno zrejo na platno. Cudim se ... vemo. Toda, ali je to res? Oči na platnu so še bolj mirne, prav za prav več ne vidijo. Oči so se izgledale. Dolgo strmijo, na začetku občutno, potem vprašujoče, sedaj je v njih odločnost. Odločnost ostareva mlade oči. Akcija in spoznanje pomlajata. In v tem je moč ideje 94-letnega mladeniča, in v 3, 8, 13-letnih vietnamskih starih.

Stockholm, Bertrand Russel, International war crimes tribunal, 22. oktobra 1966. Ngo Thi Nga. Učiteljica. Osnovna šola. Noč. Petnajst učencev in učiteljev spi. Polnoč. Nemir ... Ameriška letala. Eksplozije bomb. Silen pritisk. Beganje. Prepozno. »Učitelj, rešite nas. Mama. Oče.« Kri. Učenci se zvijajo, gorijo ... napalm. Iščem in lovim otroke. Ne vem. Bolnišnica, kirurški oddelek. General Westmoreland v Saigon: »We shall just go on bleeding them ... to the point of national disaster for several generations« (Še naprej jim bomo puščali kri ... tako daleč, da bo to nacionalna tragedija za več generacij). Dedijer. Koliko letal? Ne vem. Bila je noč. Deutscher. Zrtev? Ostala sem sama in še en učenec. Je blizu šole tovarna? Ne. Železniška postaja? Ne. Cesta? Ne. S čim svetite? Z oljem. Je blizu električna centrala? Ne. Najbližje mesto? Trideset

kilometrov daleč. Je med mestom in vasjo premogovnik? Ne, naša vas je južno od mesta, premogovniki so na severu. Kasuri. Koliko hiš šteje vas? Pet hiš. Je vaskva v vasi? Ni je. Jean Paul Sartre. Zakonitost Russelovega mednarodnega sodišča za vojne zločine izvira tako iz njegove totalne brezmoči kot iz njegove univerzalnosti. Dellinger. S čim potujete v mesto? Peš ali s kolesom? Westmoreland pripisuje Hanoju odgovornost za zločine! Ni res. Ali kdo nasprotuje vladi v vaši vasi? Ne. So letala letela nizko? Ne vem. Melba Hernandez. Ali ste učiteljica? Da. Poznate zgodovino vaše dežele? Da. Ali so kdaj letala vaše dežele napadla tuje ozemlje? Ne. Weiss. Bilo je temno. Mislite, da so se zmotili? Ne vem. Amabo Hernandez. Kako veste, da so bila letala ameriška? Rekli ste, da so prvič bombardirala. Ameriška letala mnogokrat bombardirajo Vietnam. Oglesby. Ime province? Tinh Quan Linh. Imate cerkev ali pagodo v vasi? Samo pagoda. Ali je bilo med vojno v Indokini vaša vas pomembna točka? Ne. Je mnogo vaših ljudi v vojski DRV? Da. Kakšno je bilo politično mnenje v vasi do Vietnamha? Ne vem. Kakšno je politično stališče večine ljudi do Vietnamha? Ne vem. New York Times, Dean Rusk. Ne bom se igral s 94 let starim Britancem.

Do Van Ngoc, devet let ... Sel sem v solo. Potem sem pasel. Tri letala, padle so bombe, začel sem goreti ... Associated Press: uradni predstavnik Pentagona je kategorično zanika! obtožbe tako imenovanega Russelovega mednarodnega sodišča za vojne zločine, češ da US forces bombardirajo v Vietnamu civilne cilje.

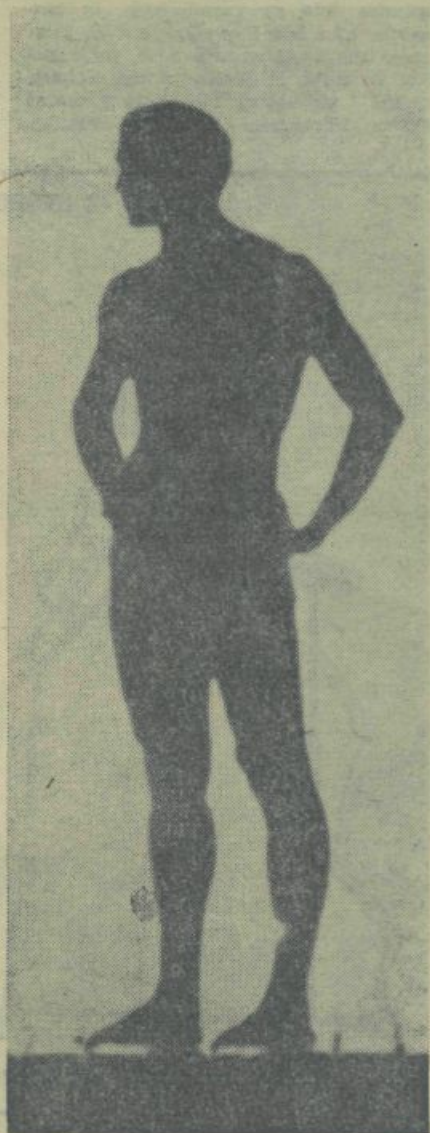
obsodba provokacije na filozofski fakulteti (stran 3)

topografska poezija

m. hanšek, n. križnar, i. g. plamen in chubby (stran 6)

praksa ni nadomestek za šolo (stran 7)

zimbabve in svet (stran 8)

PROTESTIRAM!

Izjavljam, da sem PROTI RASNI DISKRIMINACIJI, PROTI RASISTIČNI POLITIKI IANA SMITHA TER PROTI VSAKRSNEMU NASILJU! To izjavo sem prisiljen objaviti v »Tribuni«, kajti kot sem videl, tega na drug način ne morem izraziti. Do tega svojega sklepa sem prišel po dogodku, ki se je pripetil v petek, 28. aprila, v študentskem naselju.

Za ta dan je bilo v menzi SN napovedano protestno zborovanje študentov ljubljanske Univerze proti rasistični politiki Iana Smitha. Toda od vseh ljubljanskih študentov jih je zborovanju prisostvovalo le pet (5!!). Ob napovedani uri ni bilo še nikogar razen organizatorjev. Ti si seveda niso mogli predstavljati, da pri svojem upravičenem protestu ne bodo dobili podpore od svojih kolegov in so zato začeli preložit za eno uro. Toda odlog, pa tudi ne pet študentov ni rešilo stvari. Zborovanja, kot jih običajno ob takih priložnostih prirejajo študentje po celem svetu, ni bilo. Na izrecno željo peščice udeležencev je bila nato v mednarodnem klubu intima slovesnost ob obletnici prvega odkritega upora domačinov Zimbabwe belim gospodarjem.

Ne morem si kaj, da ne bi zastavil nekaj vprašanj: Kaj pomeni molk ljubljanskih študentov ob tako pomembnih svetovnih problemih? Ali je to neobveščena (dvomim), nezainteresirana, svojstven protest? Kako je mogoče, da dogodki kot je vsakodnevno stopnjevanje vojne v Vietnamu, pa neustavnost v Grčiji itd. ne najdejo odziva v študentski javnosti? Mi lahko kdo spodbi je trditev, da med študenti vlada puha lagodnost in konformizem? Dokažem mu s prazno dvorano, da ni tako kot je dejal predstavnik UO ZS ljubljanske univerze: »Priateljem iz Zimbabwe zagotavljam, da lahko računajo na materialno in moralno podporo ljubljanskih študentov«. Te besede so zame laž in žalitev kolegov iz Zimbabwe. Lahko si predstavljam občutje človeka, ki naj bi pozival na solidarnost z ljudmi Vietnamu in z vsemi osvobodilnimi gibanji sveta prazno dvorano v deželi proklamiranih naprednih (da ne rečem revolucionarnih) misli. FEJ TAKA REVOLUCIONARNOST!

»Pozdravljamo vse študente sveta« je bil iskren nagovor prirediteljev zborovanja.

Tudi ljubljanske kolege...

Pavel Kristan

TRIBUNO UREJAJO:

FRANCE ANŽEL (TEHNIČNI UREDNIK), IZTOK GEISTER, MITJA JERMOL, BOŽIDAR LAKOTA, TONE PAČNIK, MARKO POGAČNIK, RUDI RIZMAN (ODGOVORNI UREDNIK)

TRIBUNA — IZDAJA UO ZSJ — UREDNIŠTVO IN UPRAVA TRG REVOLUCIJE 1/II — TELEFON 21-280 — TEKOČI RAČUN 501-8-78/1 — LETNA NAROČNINA ZA STUDENTE DESET NDIN, ZA OSTALE PETNAJST NDIN — POSAMEZEN IZVOD 50 PAR — ROKOPISOV IN FOTOGRAFIJ NE VRACAMO — TISK ČP DELO, LJUBLJANA, TOMSIČEVA 1, TELEFON 23-522 — POŠTNA PLACANA V GOTOVINI

ZDA SE VEDNO INTENZIVNO »UVAŽAJO« ZNANSTVENIKE IN STROKOVNJAKE

Objavljamo dva zapisa o preseljevanju evropskih in latinsko-ameriških strokovnjakov v ZDA. Prvi je iz pariškega časopisa »Arts et loisirs«, drugi pa od dopisnika Tanjuga v Mehiki.

Ugrabljanje znanstvenikov, ki nudi številne teme avtorjem vohunskih filmov, čedalje bolj postaja stvarnost, s to razliko, da je nasilje neopazno, ker so namesto mitraljezov v uporabi dolarji. Evropski strokovnjak, ki se preseli v ZDA, lahko računa, da bo tam na leto zaslužil (glede na sposobnosti) od 12.000 do 18.000 dolarjev (15 do 22 milijonov starih dinarjev). Kdo ne bi podlegel tej zapeljivi vsoti? In strokovnjaki odhajajo.

Po uradnih statistikah je do nedavnega odšlo iz Velike Britanije v Ameriko 688 inženirjev in raziskovalcev, iz Nemčije 303, iz Švice, Holandije in Švedske pa tudi ne veliko manj. Francija je v istem času dala Ameriki 48 strokovnjakov, čeprav se Francozi navadno zelo redko stalno naseljujejo v ZDA. Običajno grede tja za leto ali nekaj več. Privlačuje jih standard, toda način življenja jih odbija. Francija ima

od tega samo koristi, ker se ljudje, ki jih je šolala, vrnejo, potem ko so svoje znanje obogatili s tehničnimi in znanstvenimi dosežki Združenih držav Amerike. Toda tako ni s strokovnjaki iz drugih evropskih držav. Ti se laže aklimatizirajo na novem kontinentu, kjer imajo večje možnosti za znanstveno delo, za razmišljanja in raziskovanja, kjer laže napredujejo, kjer imajo večje možnosti za uspeh in večje dohodke. Rezultat je jasn: drugo šolanje evropskih strokovnjakov koristi skoraj predvsem Združenim državam Amerike.

Evropa ni sposobna vlagati dovolj sredstev za znanstvena raziskovanja, a zato dobesedno investira v napredek Amerike.

Emigriranje strokovnjakov iz Latinske Amerike v ZDA je trenutno »ena izmed najbolj perečih oblik eksploatacije« — poudarjajo mehiški prosvetni delavci in zahtevajo sprejetje novih specialnih predpisov, ki bi regulirali odhajanje diplomiranih strokovnjakov in visokokvalificiranih delavcev v inozemstvo. »Splošna situacija je v Mehiki glede tega zaskrbljujoča, je izjavil rektor mehiške univerze Barrios Sierra, »toda podatki o splošnih tendencah v Latinski Ameriki opozarjajo, da so nujno potrebni strogi ukrepi glede rešitve gospodarskega in kulturnega razvoja Mehike.« Po uradnih podatkih gre povprečno vsako leto iz Latinske Amerike v ZDA več kot 5000 diplomiranih strokovnjakov, predvsem profesorjev, zdravnikov, arhitektov, kemikov in fizikov, kar je preko 8 odstotkov letne »proizvodnje« strokovnjakov v teh deželah. To procentualno povprečje je veliko večje v posameznih deželah. Na čelu liste dežel, izpostavljenih pritisku ZDA, sta Argentina in Kolumbija — obe s povprečno 1000 »znanstvenih emigrantov« letno. Samo v zadnjih desetih letih je zaradi ugodnejših delovnih pogojev odšlo iz Kolumbije v ZDA preko 10.000 diplomiranih strokovnjakov, to je več kot 75 odstotkov skupnega števila šolanih na domačih univerzah v tisti dobi.

V Mehiki situacija zaradi »pobegov znanstvenikov« se ni zaskrbljujoča — razen glede medicine, kjer povprečno vsak tretji diplomirani zdravnik zapusti svojo deželo zaradi ugodnejših ponudb iz inozemstva. Mehiški strokovnjaki sedaj podarjajo, »da si splošnega procesa razvoja ni mogoče zamisliti brez »človeških« investicij« in zahtevajo od vlade kompleksnejše ukrepe, ki naj bi precej izboljšali delovne pogoje za strokovnjake. Potrebno je preprečiti to najnevarnejšo obliko eksploatacije.

Pripis:

Podatki o številu strokovnjakov, ki so zapustili Jugoslavijo in se preselili v zahodnoevropske dežele ali v Ameriko, niso znani. Vemo pa, da to število ni majhno. Ali smo že kdaj dovolj resno pomislili, kakšna velikanska škoda nastaja?

Uredništvo

MALI OGLASI

DIREKTORJI, POZOR! Po kratki metodi učim branje in pisanje. Uspeh je zagotovljen! »Diplomant brez službe«.

Izgubil sem usnjeno ovojnico s štipendijo. Poštenega najditelja prosim, da mi ovojnico vrne, denar pa obdrži za nagrado. »Student«.

KARIERISTI, POZOR! Nudim večjo količino preizkušenih receptov po zmernih cenah. Ponudbe pod »Ze na položaju«.

Intelektualka, zelo inteligentna, želi inteligentno poznanstvo s prav tako inteligentnim intelektualcem. Inteligentne ponudbe pod »Genialno potomstvo«.

Fr. Belčič

IDIOTIZMI No. 2

Nikoli ni menjavala fantov. Le od časa do časa je spremenila znakmo avtomobila. Zdrav duh v zdravem telesu — šport, zdrav denar v nezdravem športu — nogomet.

Genij in norec se razlikujeta samo po naslovu stalnega bivališča.

Birokraciji se godi kot vlačugi. Vsi jo kritiziramo, mnogi bi pa brez nje le težko živeli.

Optimist je človek, ki bo sedel, pa čeprav mu spodnesete stol.

Nekoč smo se borili za lepšo bodočnost. Hvala bogu, uspeli smo. Preostala nam je le še borba za boljše sedanost.

Da bi dokazal, da so njegove noge »stabilnejše« kot denar, si je s pettisočakom prižgal cigareto. Bravo, so rekli in mu dali drugega.

Oskubili so resnico in ostala je gola laž.

Referat je pri nas najbolj priljubljena oblika poročila, ki se odlikuje po izredni dolžini in množici superlativov.

Dialog pomeni trojni odnos. Sele tretji člen namreč razume v čem je (ne)smisel dialoga.

Večina stvari se v življenju pojavlja kot tragedija, komedija ali celo farsa.

Državljeni (starejši predvsem)! Storite humano dejanje in zaupajte po smrti svoje zobne proteze socialnemu zavarovanju.

Naša morala je podobna vlačugi. Tudi ona je bila nekoč nedolžna.

Slišal sem, da je veliki Mao predlagal, da bi zemlji obrnili tečaje. Poslej naj bi se vrtela od Vzhoda proti Zahodu in ne obratno, kot se vrti danes.

F. Hedl

UREDNIŠTVU TRIBUNE

Glede na objavo v vašem listu, letnik XVII, številka 18, stran 2, z dne 5. aprila 1967 z naslovom: Nedopustna površnost ali »namen povečuje sredstva« prosim, da na istem mestu objavite naslednje pojasnilo:

Ker je v knjižici »Poslanstvo laikov«, ki je izšla januarja 1967 v Trstu, očitno zelo na široko razširjena povsem neresnična vest, da sem pred meseci v uršulinski cerkvi v Ljubljani govoril o vlogi laikov, sem zahteval preklic te vesti.

Od uredništva »Knjižic« (Opčine pri Trstu) sem s pismom z dne 11. aprila prejel naslednje obvestilo:

»Vijudno Vam sporočamo, da smo prejeli Vaš cenjeni dopis z dne 7. aprila, v katerem zahtevate preklic neresnične vesti v knjižici Poslanstvo laikov, stran 13. Gospod rektor, zagotavljamo Vas, da je bila pomota povsem nehotena in je tudi nam zelo neljuba. Izjavljamo, da bo popravek objavljen na ovitku prve knjižice, ki bo izšla v Trstu. Z odličnim spoštovanjem Franc Štuhec SDB za uredništvo Knjižic.«

Prof. Albert Struna, dipl. ing., rektor univerze v Ljubljani

IZ BESEDNJAKA

— Tovarišice in tovariši, čutim potrebo ...

IZJAVA DELOVNE SKUPNOSTI FILOZOFSE FAKULTETE

Clani delovnega kolektiva filozofske fakultete v Ljubljani so z zgražanjem ugotovili, da so neznanzi nekulturno umazali prostore fakultete in jih izrabili na način, ki žali prizadevanja fakultete za napredek socializma na slovenskem in slovenske kulture.

Clani delovnega kolektiva so zaradi tega postopka, toliko bolj ogorčeni, ker se po svojih močeh na raznih področjih naše

družbe s socialističnih pozicij borijo proti vsem izkrivljanjem in pomanjkljivostim v razvoju socializma ter za njegov napredek.

Prav zaradi tega najodločneje obsojamo tiste elemente reakcije, zlasti klerikalizma, ki skušajo pod plaščem socializma razbijati enotnost socialističnih sil v Sloveniji in pri tem kompromitirati dejavnost tistih, ki si iskreno prizadevajo za čim intenzivnejši napredek socialistične demokracije in kulture.

S svojo akcijo elementi stare politične desnice dejansko spodbujajo birokratizem in etatizem in so z njimi v enotni nazadnjaški fronti.

Delovna skupnost filozofske fakultete

IZJAVA UNIVERZITETNEGA ODBORA ZŠJ

Na filozofski fakulteti v Ljubljani je bila minulo noč izvedena provokativna akcija, ki očitno teži k zburjanju javnosti z gesli, postavljenimi tako, da kot celota neupravičeno in neodgovorno blatijo naš celotni družbeni sistem. Ker se je ta akcija izvršila v prostoru univerze z jasnim namenom, da v dogajanje in ozračje okrog političnih provokacij vplete študente naše univerze in še predvsem filozofske fakultete, je tudi UO ZŠJ kot predstavnik študentov na ljubljanski univerzi dolžan izraziti svoje mnenje o namenu in izvoru takih akcij in svoj odnos do njih.

UO ZŠJ ugotavlja, da je ta akcija očitno plod sil, ki si že nekaj časa prizadevajo, da bi vnesle kal razdora v naše družbeno življenje. Taka usmeritev posameznikov ali skupin ima očitno izvor v preživetlem in premaganem. Tak poseg pomeni politično provokacijo, po vsebini blizu idejam skupin v zamejstvu, ki skušajo s cenenimi efekti pridobiti ne dovolj informirane člane naše skupnosti za nasprotovanje samoupravnih poti graditve socializma.

OBSOJAMO PROVOKACIJO

Studentje filozofske fakultete in tudi nekateri študentje z ostalih fakultet, ki smo bili na množičnem zborovanju na filozofski fakulteti, smo sklenili, da s celotnim potekom dogodkov na tej fakulteti seznanimo tudi širšo javnost. S tem hočemo doseči, da bi bila javnost objektivno obveščena.

V noči med 25.4. in 26.4. so neznanzi storili z rdečo otknato barvo po stenah avle filozofske fakultete (in prvem mednadstropju) izpisali naslednje parole:

NASPROTUJEMO DIKTATURI IN DEMAGOSKEMU VODSTVU ZKJ
 ZAHTEVAMO SVOBODO GOVORA, TISKA IN ZDRUŽEVANJA DE IURE IN DE FACTO
 ZAHTEVAMO DOSLEDNO LOCITEV ZŠJ IN ZKJ — SAMOSTOJNO NEODVISNO ZŠJ
 ZAHTEVAMO IZPUSTITEV POLITIČNIH ZAPORNIKOV
 PODPIRAMO DEKLARACIJO POKRETA JUGOSLOVANSKE SOCIALISTIČKE OMLADINE
 NAJ ŽIVI SOCIALIZEM, NAJ ŽIVI SKUPNOST SVOBODNIH NARODOV, ZDRUŽENIH V SFRJ
 NAJ ŽIVI POGUMNI SLOVENSKI NAROD
 G.R.A.N.A. — P.J.S.O.
 ILEGALNA POLITIČNA ORGANIZACIJA

RAZMIŠLJANJE OB POPISANI AVLI FILOZOFSE FAKULTETE

Vsako življenje se organizira in živi po zakonih svoje organizacije. Ti zakoni dajejo obliko temu življenju. Življenje družbe oblikuje državo samo kot obliko, ki vsebuje vse možne oblike in organizacije. Ko se pojavijo, se jih težko spreminja, živijo obliko svojega življenja, ki jo podaljšujejo po zakonih stvarnosti tudi po tem, ko že spoznamo, da bi obliko lahko spreminjali ali menjali.

Ljudje iščejo oblike, da bi si spremenjali način življenja. In načini so različni. Eden med njimi je tudi pisanje gesel po stenah avle na filozofski fakulteti.

Najprej se vprašajmo o vsebini samih gesel. So precej splošna, nekatera sprejemljiva, nekatera obrabljena in pobrana od drugod (NAJ ŽIVI SOCIALIZEM...), nekatera nesmiselna (NAJ ŽIVI NAŠ IDEJNI VODJA MILOVAN DJILAS; NAJ ŽIVI POGUMNI SLOVENSKI NAROD in celo protislovnata (gesli: PODPIRAMO DEKLARACIJO IN... NAJ ŽIVI SKUPNOST

Avtorji napisov v avli filozofske fakultete so skušali z navidezno objektivnostjo in revolucionarnostjo nekaterih posameznih gesel doseči vtis upravičenosti svojega početja. Gesla kot celota pa predstavljajo očiten poskus kompromitirati ZKJ in odstraniti komuniste iz študentske organizacije in drugih družbenopolitičnih organizacij z demagoškimi in žaljivimi izjavami. To kaže tudi močno primitivno apeliranje na bratstvo naših narodov, ki poskuša zbuditi vtis, kot da so vsi zadnji napori naše družbe usmerjeni ravno nasprotno.

Izvedena akcija pomeni politično provokacijo zato, ker hoče prikazati, da za takimi parolami stoje študentje. Gotovo so tudi v naši družbi anomalije, ki so nastale kot spremljevalec njenega razvoja in proti katerim se ZŠJ skupno z ostalimi organizacijami bori. Vendar tako pisanje ne prispeva k reševanju problemov, ampak je lahko samo premišljeno spuščanje vode na mlin nazadnjaškim elementom tudi v naši družbi, ki si tako skušajo priboriti svoje nekdanje pozicije, ali pa skrajno navivno tolmačenje zadnjih dogodkov v naši družbi, kar vse nam že samo narekuje edini možni odgovor — obsodbo tega dejanja.

Univerzitetni odbor ZŠJ

JA JUGOSLOVANSKE — (O) MLADINSKE SOCIALISTIČNE

NAJOSTREJE OBSOJAMO TISTE SOCIALISTE, KI SO IZ OPORTUNIZMA PRESTOPILI V ZKJ.

NAJ ŽIVI IDEJNI VODJA MILOVAN DJILAS

Komunisti psihologi so sklicali še isti dan (26. 4) sestanek, ki so se ga udeležili tudi študentje nekomunisti. Na sestanku so predlagali, da takoj organizirajo širše zborovanje študentov filozofske fakultete, na katerega so bili vabljeni tudi študentje drugih fakultet.

Zbor študentov je obsodil izpisane parole kot politično provokacijo. Študentje menimo, da je v naši družbi dovolj možnosti za izražanje in uveljavljanje svojih stališč na drugačen način (na primer v debatah v okviru študentske organizacije, organizacije ZK, na javnih tribunah in tako dalje). Dejanje obsojamo kot nepriemno in kot kriminalno, saj je povzročilo občutno materialno škodo.

Ob tej priliki smo študentje spregovorili še o nekaterih odprtih družbenopolitičnih vprašanjih, ki terjajo nadaljnjih pogovorov in razreševanj.

Zborovalci na filozofski fakulteti

»Delo« celotnega teksta »OBSODBE« (s parolami vred) ni hotelo objaviti. S tem je očitno podcenjevalo bralce. O tem več v prihodnji številki.

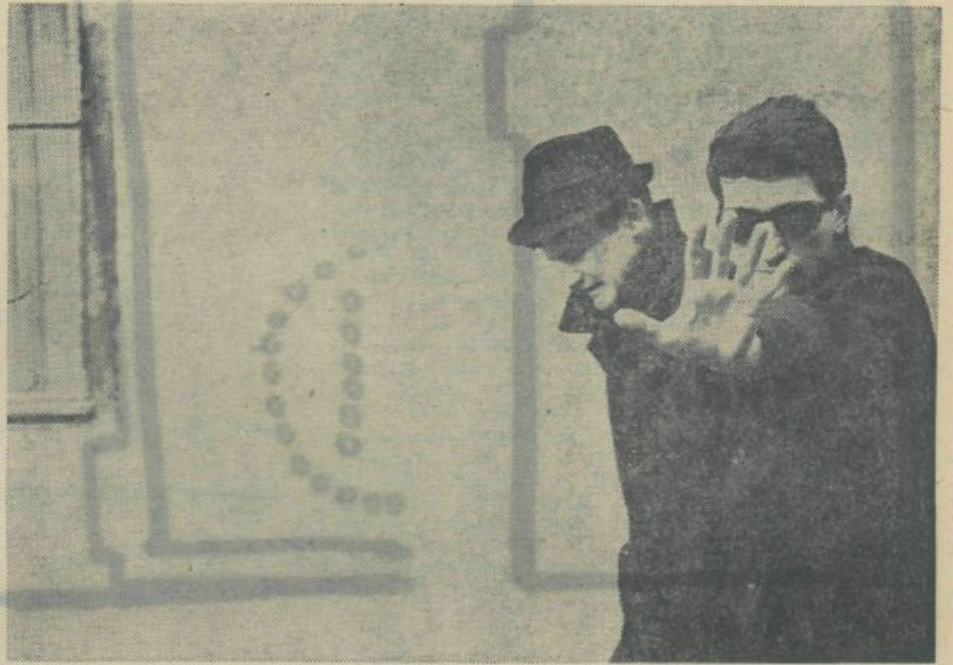
op. urednika

SVOBODNIH NARODOV ZDRUŽENIH SFRJ.

Zadnjih dveh ne bi komentirala, ker so o tem dosti govorili pred nedavnim.

Torej smisel teh parol. Spreminjati življenje? S takimi gesli se ga ne da spreminjati. Lahko razburijo javnost, pritegnjejo pozornost. Vse šušlja o »hrabrih« ali o »sprednježi«, ki postanejo — sicer anonimni — a za nekaj trenutkov junaki. Vendar se čez čas vse umiri in pozabi na to, drugih dejanj ni. Mogoče so si hoteli pridobiti študente? Mogoče so si jih del celo pridobili ravno zaradi svojega junačenja? Ali pa so se hoteli skriti za študenti in jih s tem kompromitirati, misleč, da je na filozofski fakulteti vse mogoče? Vse to lahko drži.

Med parolami beremo tudi podpis o ilegalnem gibanju jugoslovanske socialistične mladine. Kdo je to, in predvsem zakaj v ilegal? Mogoče so to ilegalni pristaši idej Milovana Djilasa. Toda, ali ni navsezadnje ta pisarija le izživljanje, čakanje skritih na reakcijo (oblasti), neresno igranje v ilegali brez pograma, da bi prevzeli nase odgovornost, da javno zgovarjali nase odgovornost, da javno zagovarjajo svoje mnenje in kritiko? Katja Opecek

KAKO POCENI POTOVATI V TUJINO

NA MADŽARSKO:

smer Ljubljana—Budimpešta—Blatno jezero—Szeget—Miskolc—Ljubljana

cena cca 550 ND, število mest cca 15

Potovanje v vsako od navedenih smeri traja štirinajst (14) dni. V ceno so vračunani vsi stroški prevozov, vstopnin, kompletnih penzionov, ter za 100 ND žeparine (džeparca) preračunano v češke krone oziroma v madžarske forinte.

Svetujemo vam, da se v vaše dobro informirate in pijavite. Zadnji rok za prijavo je 25. maj 1967. Plačate lahko v dveh obrokih (prvi obrok do 31. maja, drugi obrok do 25. junija). Potovanje bo predvidoma v mesecu avgustu ali septembru, točno ga bomo določili po dogovoru s prijavitelji.

Informacije daje in sprejema prijava izvršni odbor PZJ na univerzi v Ljubljani, Trg revolucije 1, ob torkih in četrkih od 13. do 14. ure.

Branko Slander

EVROPSKI SEMINAR 1967 V CAMBRIDGEU

Letošnji »Evropski seminar« je pripravila Univerza v Cambridgeu in ni prvi te vrste, pač pa že sedmi. Lani je bil v Sussexu, prihodnje leto pa bo na Univerzi v Readingu. Trajal je od 3. do 9. aprila, udeležilo pa se ga je okrog 180 študentov iz 17 evropskih držav, od tega iz Jugoslavije 9: dva Sarajevčana, trije Zagrebčani in štirje študenti iz Ljubljane: člani predsedstva UO ZŠJ Čotar Silvo, Rupnik Peter, Traven Matjaž ter sekretar odbora za mednarodno sodelovanje Skapin Boris. Letos so se prvič udeležili seminarja tudi študentje iz vzhodnoevropskih držav, tj. iz Poljske, Češke in Madžarske ter eden iz SZ.

Skupni imenovalec seminarja je bila ideja o združenju Evropi, ki pa je po splošnem mnenju udeležencev precej daleč v nejasni prihodnosti, a je kljub temu ni prezirati.

Program so sestavljala predavanja posameznih profesorjev predvsem iz Zahodne Evrope ter diskusijska predavanja, ki so jih vodili eminentni ljudje iz cele Evrope (med njimi iz Jugoslavije prof. Leo Mates ter prof. Gajo Petrovič, direktorji inštitutov za mednarodna vprašanja iz več evropskih dežel, angleški poslanci, bivši in sedanjí ministri iz Anglije, Francije in ZDA.) Poleg tega so bili vsi udeleženci razporejeni v 16 debatnih skupinah, kjer so v ozkem krogu pretresali vprašanja, ki so jih postavili predavatelji ali pa tudi niso, pa so se jim vseeno zdela pomembna. Najbolje je, če si ogledamo naslove predavanj oziroma t.i. »panel-sessions.«

Vzhodna in Zahodna Evropa — predavanje prof. zgodovine iz Cambridgea. Varšavski in Nato pakt — predavata Čeh in Anglež.

Ekonomska integracija v Evropi. Evropa po ustanovitvi paktov.

Politična integracija — mesto mednarodnih političnih organizacij v Evropi.

Razvoj in zgodovina nacionalizma — predaval rektor univerze v Bruggeju. Britanija v Evropi. Evropa v svetu.

Prostega časa skoraj ni bilo, saj so se delegati zbirali od jutra do poznega večera. Glavni namen seminarja ni bil priti do

kakšnih določenih rezultatov, pač pa je bil bolj v srečanju mladih ljudi z različnimi pogledi na Evropo in njeno bodočnost. Na koncu seminarja so prebrali nekakšno splošno poročilo o tel, kaj so bili glavni problemi debatnih grup:

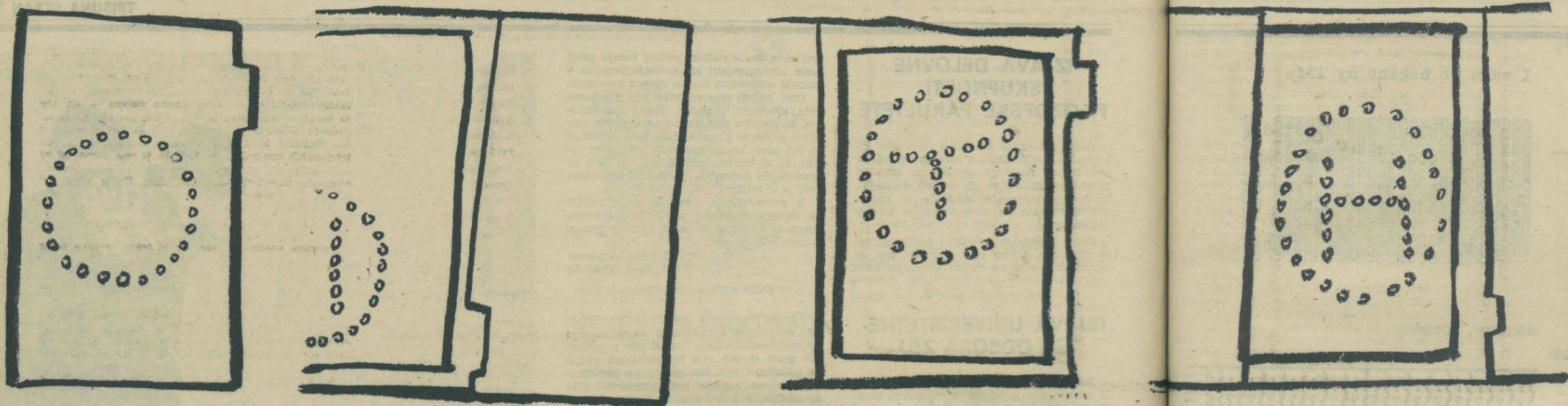
O Nemčiji: mnenje večine delegatov je bilo, da je kot prvi korak za popustitev napetosti najbolje odpreti meje med obema Nemčijama, ter naj Zahod prizna DDR ter meje na Odrí in Nisi.

O nacionalizmu: ugotovitev delegatov je bila, da je pouk zgodovine v evropskih šolah premalo objektivna ter premalo obrnjen nazven. Odbili so idejo o skupni evropski nacionalnosti. Bili so za izmenjavno študentov. Evropa v bodočnosti naj bi bila večnacionalna skupnost, odprta navzven v svet.

O Evropi in ostalem svetu: Evropa naj bi postala protiutež obema veselisama. Delegati so za tehnično in denarno pomoč manj razvitim deželam.

O Vzhodni in Zahodni Evropi: odpraviti bi bilo treba mesečno nezaupanje. Doseči bi bilo treba konvertibilnost vzhodne valute, izboljšati politično aktivno in doseči večje razumevanje v zahodnih državah o procesih na Vzhodu. Evropa naj bi z združenimi napori premagala prepad v tehničnem razvoju, ki jo loči od obeh veselil.

Vtisi naše delegacije so bili nadvse odlični. Seminar je bil v resnici odlično pripravljen, po delovnem vzdušju pa prav izreden, čeprav oprrijemljivih rezultatov ni bilo pričakovati. Značilno je, da smo kot Jugoslavlani predstavljali zanimivost, saj naš sistem vzbuja pri zahodnih študentih pa tudi pri ostalih ljudeh priznanje in pozornost. Po mnenju mnogih delegatov se namreč Jugoslavija ukvarja s problemi, ki so tudi problemi večnacionalne Evrope. To srečanje je bilo srečanje naprednih ljudi iz skoraj vseh evropskih dežel in lahko rečemo, da je imela naša organizacija koristi ne le ob poslušanju predavanj, pač pa smo navezali stike tudi z drugimi univerzami. Stejemo za koristno, da naj se ljubljanski študentje tudi v naslednjih letih udeležijo »Evropskih seminarjev«.

Brvar
Gašček
Kaluža
Kravos
Kuntner
Peršolja
Podpečan
Preželj
Vogel
Zagoričnik

in trio PSO na večeru

POEZIJE IN JAZZA

v menzi Studentskega naselja 10. maja ob 20.30.

Slika je manifestacija, ki komunicira. Komunikacija. Če je na kupu devet slik, manifestira vsaka zase ali vseh devet skupaj. Ali vse za isto stvar ali vsaka za svojo. Ali vsaka za svoj tip bralca — gledalca (bredalca) — torej kastni sistem — ali vse za enega — ergo eden za vse (torej princip moderne družbe). Slika je telefonska centrala (prišli smo od ene slušalke do druge). Stvar se zaplete, če je več telefonskih central — in tudi če je ena sama, ki ni avtomatska — za enega samega naročnika. Da se izognemo zmedei, imamo telefonista. To je tekst. Od tistega, ki napiše tekst, je sedaj odvisno, če bo centrala delovala. Včasih je kratak stik, včasih sploh ni. Naročniki se pritožujejo. Uprava se oprošča. Nastopijo — nastopajo — komplikacije.

Izčrpana analiza pokaže, da je tekst prejšnje besede strani sestavljen iz skupno 483 besed, od tega manj kot polovica — 231 — lastnih imen, 113 pojmov, nekaj — 10 — medmetov in veznikov, ostanek 122 pa so neidentificirane besede.

Zaskrbijoče je, da je v tekstu samo petnajst slovenskih besed. Vse ostale so besede zahodnih narodov. V tekstu je celo nekaj galskih, retoromanskih in valžanskih besed, če to ni seveda stavčeva krivda.

Bruhahax — said the clown. S. V.

v hodniku

Hodnik je bil sprva dolg štiri korake. Preden sem prišel sem, je bil malo krajši, vendar tega ne jemljem resno, ker me konec koncev nič ne briga, kako je bilo takrat, ko mene še ni bilo tukaj. Pozneje, ko so ga razidali, nekoliko po tistem, pa se je kar nekam raztegnil, po tistem, ko so ga razidali, ko so me ogradiili in me postavili izven sveta in zgradili steno, kjer so bila vrata, po tistem se je raztegnil, nekako na nek čuden in meni nerazumljiv način se je hodnik podaljšal, postal je daljši,

ki, kot je bil poprej in sploh ni bil več podoben tistemu prejšnjemu hodniku. Na račun dolžine je sicer izgubil nekaj na svetlobi, postal je za spoznanje temnejši in skoraj bi lahko rekel, da mi je to olajšalo počitek, saj na ta način sploh nisem več čutil tistega zoprnega in neprijetnega gomazanja po hrbtu, za katerega se je sedaj izkazalo, da ga povzroča svetloba. Seveda pa je imelo podaljšanje hodnika tudi svoje slabosti, na primer tisto s korakanjem. Razdalja, globina, mehkost, stopnja utrujenosti in vse ostale lastnosti vsakega posameznega koraka, ki sem jih še poprej natančno dognal in določil, so postale sedaj nekako nenaravne, nespoznane in sploh naravnost nedoumljive. Vzemimo kot najbolj običajen primer samo dolžino. Kadar sem

kadarkoli poprej stopal proti tej steni (to steno imenujem stas stena, drugo steno pa sdruga stena, sem vedno vedel že pri drugem koraku, pravzaprav neke nad drugim in tretjim, da mi bo pri drugi steni ostalo sedem centimetrov, če sem se pa pri tej steni obrnil na desno pa kar dva decimetra, tako, da so bile stvari razumljive in čisto enostavne in ni bilo pri tem potrebno prav nobenega razmišljanja. Ravno zato sem se zelo začudil, ko mi je sedaj nenadoma zmanjkalo prostora in sem se nepričakovano in popolnoma nepripravljen nenadoma z vso silo zaletel v drugo steno, padel, se znova skušal lovit v ritem, ki sta ga diktirali steni, pa na vse zaprepanje zopet tresčil v to steno, vstal, in tako naprej. Vse to in še mnogo drugih presene-

čenj, ki sem jih moral v dnu čase, me je pripeljalo do zaključka, pa pravzaprav pomislil že tedaj, ko sem sklenil in zahteval in naravnost grešno proti takemu stanju, ko sem tih zaključil vendar kaj zgodi ali premakne ali pa vsaj izigine. Ker pa nisem imel pravice zabiti morda celo jasno in glasno reči, da imam temu, kljub vsem grehom in pregreham in pustem žalostnem življenju, posebno pa tej tej kolobocitji in korakanju in zaposlovanju možganov edino in samo z urejanjem in mehkesti in tako dalje posameznih korakov hoditi vsaj z leve proti desni in ne bi sem sklenil svoj sklep z mislijo, da je bilo tako že veliko,

če sem mislil na vse to in si celo drznil razglabljati o vzrokih oddaljevanja sten (oddaljevanja sten prav zato, ker ne morem čisto natančno reči, katera stena se pravzaprav premika, za trenutek sem pomislil, da je to stas stena, vendar sem to zavratno in obtožujočo misel takoj pogoltnil). To je bil dolg stavek, reči pa moram, da je za neogibno razumevanje položaja v katerem sem, nujno potreben. Nisem še čisto natančno ugotovil, kaj naj storim sedaj, ko mi preostane ob drugi, vedno pogostejše pa celo pri tej steni več prostora kot običajno, vem pa, da se moram zelo, zelo potruditi, če hočem stvari zopet spraviti v red in tega si, to moram priznati, močno želim.

Drago Jančar

marijan štancar, preseki

S sencami prebodem prag svetlobe posvajkan klobčič misli brez hrustanca nosim v zobeh da ga ob priliki izpljunem v brezbrži pozabe ki rane celi in izpira prestolom noge lomi donebesne kipe s vsem veličastjem vred v prah podira ideologije hira in nas v nič kjer smo postavljiva ki hramom blagostat zamira in bogovom bitnim in utvarnim živ zapira v krogotok V zobec ošiljene togote vbrusim bes kesa in verno vodim razvpiti množila vestne poti tja in sem kjer sončijo se gadje kjer kobrina zalega pita se in davi kadar sonce se

v presuk razpoči

in se razda v svetlost škropiva za našo rast za našo oblast v past ki v kozmosu ni ji bližjega primeriva in v Venere pobočju Mars krvavo odseva v krohoh Saturnovih mladičev

Izpah krvi boli bolj kot prepah brvi z izozjva v šir in kdor reže v globlviš poševnega kanala razlajna zagonet embria v pripušč razhodu snidenja

tu smo

Za milost oguljene svobode kegljava jaz kot noj in ti želva Čemu me vodiš v prekljuv oboda škrikljaste lupine v razletje bivam kot kruh oglodane besede kot mleko prelivane besede kot jabolko besede zdravja kot vino besede orgijske kot zavesti besede moči V razletje bivam besede v razletje besede bivam besede razletene

Kri v plamenih sama težka zatohlo lepljiva kri kri kot razlomljen krik svetlobe odslovljen sem od vseh od vsakogar razpaden v ogluš gnilobe trohnohar sem in grobar sinjine in ne vem zakaj v obod neizploščene elipse v nepah ovir zamaknjenci trpe svoj prav

trpe prezir

trpe upor

brezpreziranega neupora v iznič v iznič Nalet listja iziskri vzven odmrlega kovaštva v izročilo doplužila kako mehovi so rohneli z udara na udar planetnega kladiva saj ljudi igrivost zvezd v brezčas skoz kozmos poplesuje v orbiti jutro se dani ko je visoka polnoč mimo in v pajčevju ob niti nit netkane mreže v zaves drhti obkalnega trepeta Luč molči ker betežnik razkljuna kuje privrženo odvržene poplake

Slap norega kriči v ogluš premičnega bremena

In je kar nikdar ni bilo saj smo tu v zgolj spoznavnost lastne biti v opses ničnja v nagrmad nevedja opuhli nepredvideni v času in reklam zabitih žebļjev

PETER BALOH

Neu in Deutschland

kačja ka ali orfejevud

po drami Tennesseea — režija Sidney Lumet

Kačja koža (Marlon Brando spada med ljudi, ki se pustijo kupiti, ali ne, ki jih kupujejo, marveč med tiste, ki niso nad oblaki kot prodoren pišč, katerega stoli ne ujame. Taki ljudje pridejo samo enkrat, in sicer takrat, ko umrejo. Morda bi Kačja koža tukaj spustila na zemljo in se slika dosežani absolutni svobodi in se s tem odzvala na propad. Pomija se mu lahkošija blazni Cutreya (Joanne Woodward), ki prihaja in ponočnjakke ga življenja, iz katerega tudi Kačja koža, kjer je zabaval goste in Kačja koža jo odkloni in postane ljubimica na smrti bolnega trgovca Lady (Anna May Wong) potrebuje kačjo kožo za novo in resnično. Kačja koža vidi v tej ženski prijateljstvu zamevanje ter človeško zrelost, tisto človeštvo, ki jo lahko imenujemo življenjska vrednost, konstantne trdnosti utrajanja pri življenju in iskanju doživetih ter prečitenih, katero je povsod iskal. Vendar njune odnosev takoj opazi in tako izšenejo Kačjo kalena. Kačja koža je pripravljen oditi, ker se ljubovati oblastem, vendar ostane, ko zve, lady z njim noseča in uniči s to svojo nezadostnostjo samega sebe. Morda pa je ravno moralni doslednosti največja vrednota, vredno današnji čas najbolj potrebuje, in zato ni pad ponovna zmagat nad zlom, smaga našim časom, in s tem korak naprej, ne pa v past Orfej — Kačja koža je bil dosleden tudi svo odgovornost-nase in s to doslednostjo je bil tragični razplet do vrhunca v nastopi obliki današnjega časa. Moralna doslednost obkovanosti stas morda tisti dve planiti, ki ju današnji čas najbolj potrebuje in se je tukaj antena zgodba ponovno uveljavila pod Tennessee Williams tudi podoba pisa in razvednotenega ameriškega juga, pisatelja, kar je že uničeno in tradicionalno leži v iskrnega in čistega človeškega kosa po življenju.

V. H.

moški o-ženski o

Neka ženska sprva pušča svojega moža, potem ga ustrel. Nek časa z nožem nekoga napasti, nakar se sam s kletke filmske zgodbe baje pade z nedograbne in se ubije. Mladenci dolgo časa čaka. Potem kratak čas ležita v postelji. Na čele 9 mesecev noseča. Takrat enkrat biva mladenič s stavbe in se ubije.

Mogoče je glasovati. Mogoče je z barvo popisati avtomobil. Mogoče se je javno zaigati. Mladenci popiše avtomobil.

Mladeniča dekle povabi v posteljo, kjer leži tudi njena prijateljica. Birger Malmstiem grabi Evo Britt Strandberg za zadnjico. Neznanec plača kosilo.

Ce vstopiš v avtobus ne prideš v Vietnam. Ce vstopiš v avtobus, izstopiš in stopiš na drug avto bus ne prideš v Vietnam. Ce ne stopiš na noben avtobus ne prideš v Vietnam.

»Gospodična devetnajstih let« slabo pozna kontracepcijska sredstva. Mar pomeni to, da jih ne uporablja? Kakšen free-cinema se gre potemtakem? Ali vidite »gospodično devetnajstih let« kako gori na grmadi?

Ce na vratih ameriškega avtomobila piše nekaj protiameriškega ali se je potem kaj ameriškega spremenilo? Spremenila so se vrata. Ali je politika lahko neučinkovita? Ce je učinek vrednota, ne! Toda vrednote so čisto zasmehovane. Tega ne razumem; mi hočete to razložiti? Si predstavljate dolgočasa in ljudi, ki se mu smejejo? Ce že hočete... Za dolgimi lasmi štrlijo kratki lasje; za smehom zasmeih. Gospod Godard, vi ste zelo prebrisan! Oprostitte, samo to sem vam hotel reči.

I. G.

kačja koža

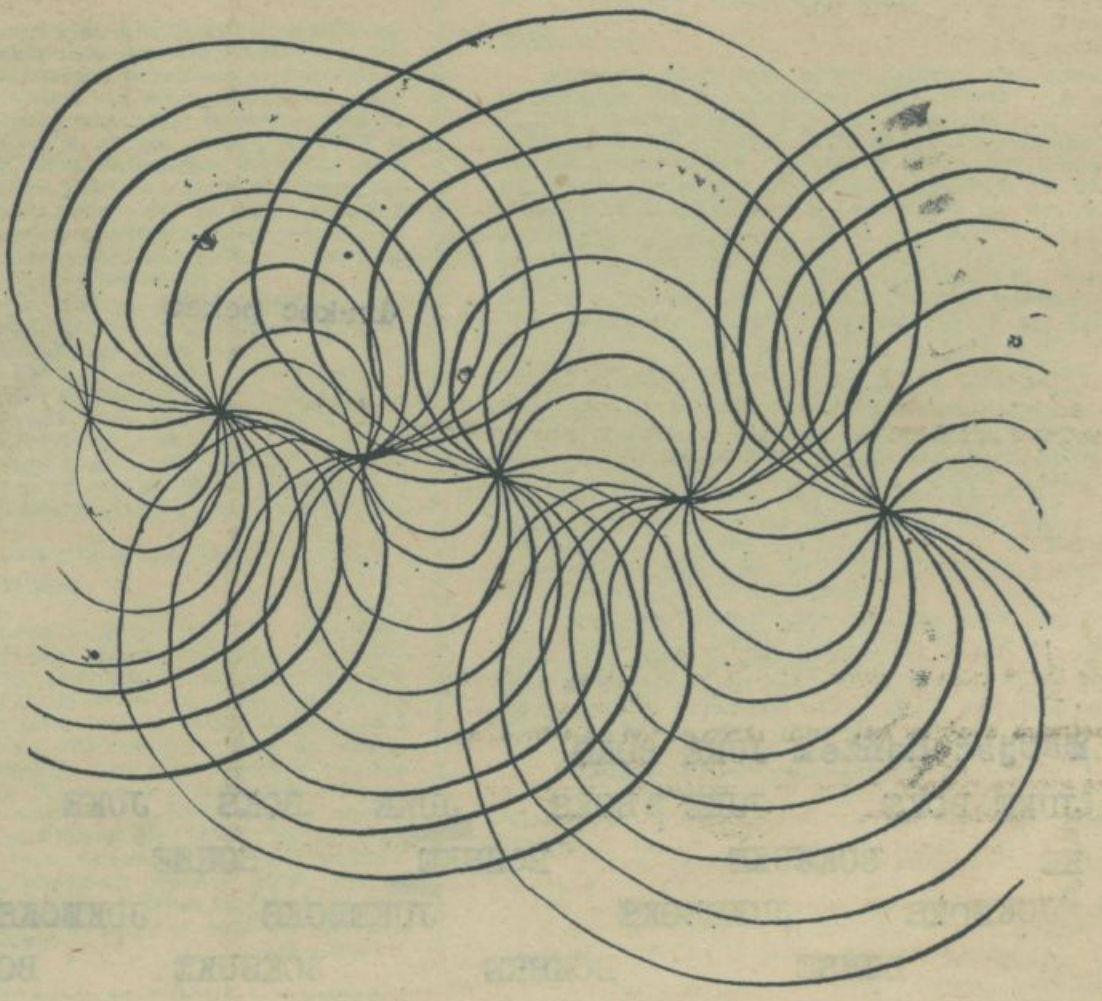
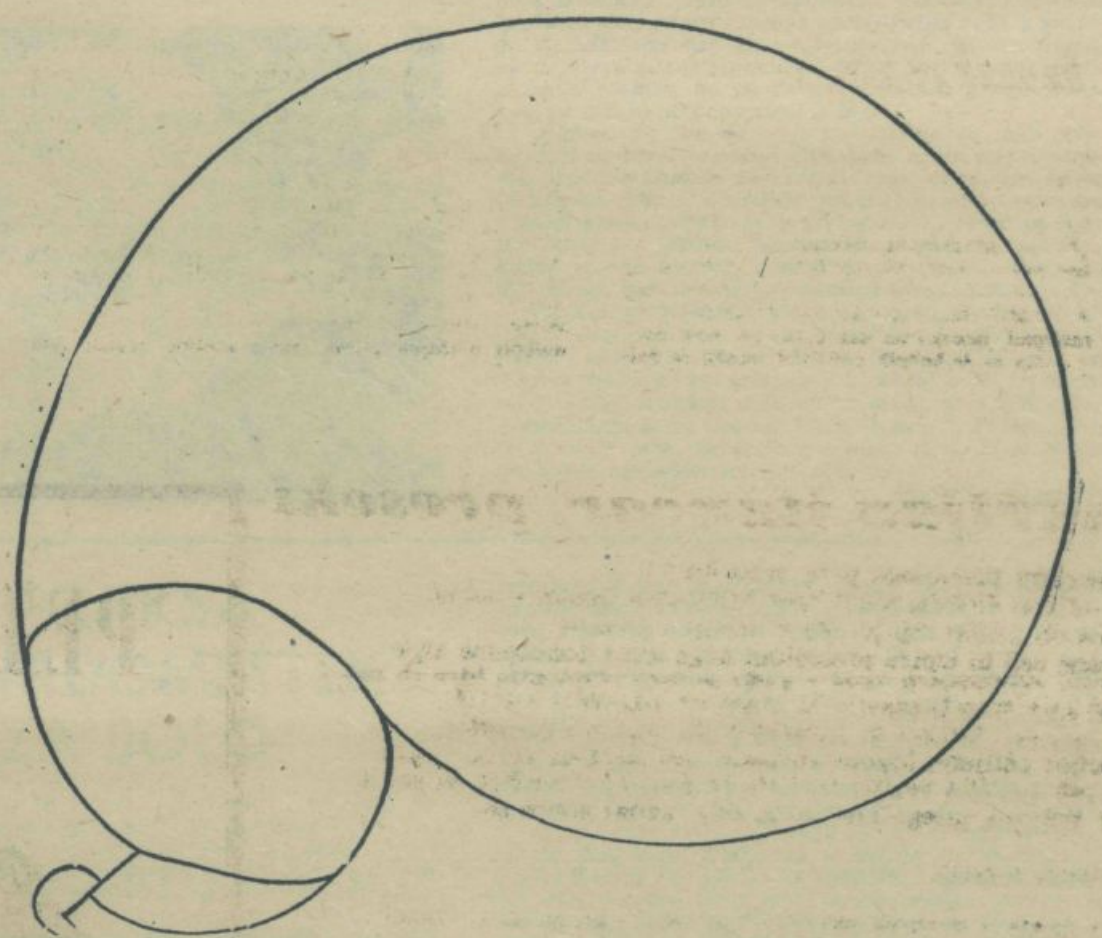
Vse, kar je divjega, pušča kožo, znak, da meukrotiljiva nadaljuje svojo vrsto — s to mislijo zaključijo avtorji film, posnet po drami Tennesseea Williamsa Orfejev padec.

Kače se levijo, srnjakom odpada rogove, kaj pa se dogaja divjim ljudem? Da živi z gore. Dva vodna curka potiskata kitarista, ki se s poslednjimi močmi drži za vratnice, siscoz vrata v ogenj. Otrok, ki ga nosi njegova smrtno zadeta ljubica, ga kilice k sebi proti vsaj namerjeni vodi, ki mu ne da do njega. Zakaj se odziva temu nesmiselnemu klicu, ko se vendar ne da ničesar rešiti? Ko je bila njegova ljubica še dekle, je živela s očetom, ki je imel krčmo in sadovnjak. Hudobni ljudje pa so našli krčmo in sadovnjak in njen oče je v požaru izgubil življenje. Takrat je nosila pod srcem otroka, ki ni ugledal luči, in fant, s katerim je hodila, jo je pustil. Tega vse svoje življenje ni pozabila. Zakaj je sledila temu brezumnemu klicu, dokler ni pogubila vsega — svojega dela, sebe, otroka in ljubimca — maščevala pa ničesar?

Zdaj se ju — mrtvih — spominja samo še dekle, ki so ji prepovedali bivanje v vseh okrožjih. Ljubila je kitarista. Spela si je zlat prstan in ga dala starčku za kožo od njegovega suknjiča, ki jo je ta našel na pogorišču. Bo zapustila Novi svet in se naselila na starem kontinentu, kakor jo silijo domadi?

»So modre ptice brez nog, ki letajo visoko, visoko — tako visoko, da se sokolu svrti, in na zemljo sedejo samo umreti. — Pojdi od tod, ptica.« ji je rekel kitarist.

Kam naj gre? Od vsega, v kar je upala, ji je ostala kačja koža. K prsim si jo stiska. Boris Paš

you were on my mind

Musical notation for the song 'you were on my mind'. It features a series of rhythmic patterns represented by vertical lines and circles, with a handwritten signature 'Barry Mc Guire' to the right.

I want to begin my life

Musical notation for the song 'I want to begin my life', consisting of a grid of rhythmic symbols.

monday, monday

Musical notation for the song 'monday, monday', featuring a complex grid of rhythmic symbols and a large circular graphic on the left side of the page.

DESNI ČEV JLE IVEL

STA ATS

ČEVLJA AJLVEČ

ČLO KEV

JE EJ

ČLOVEK KLOVRČ

BR ZE

ČEVLJEV VEJLVEČ

S

MČEV JLEM

NI IN

ČLO KEV

MAPAK KAPAM

VEČELJ IN NI KEVCLO

matjaž hanžek JUKE BOKS
 JUKE BOKS JUKE BOKS JUKE BOKS JUKE BOKS JUKE BOKS JUKE BOKS JUKE BOKS
 KE BOKS UKE BOKS KE BOKS KE BOKS KE BOKS KE BOKS KE BOKS KE BOKS
 JUKE BOKS JUKE BOKS JUKE BOKS JUKE BOKS JUKE BOKS JUKE BOKS JUKE BOKS
 BOKS KE BOKS KE BOKS KE BOKS KE BOKS KE BOKS KE BOKS KE BOKS
 BOKS JUKE BOKS JUKE BOKS

drekec pekec

REŠEVANJE PROBLEMOV UNIVERZE

NAMESTO ODGOVORA NA KOZERIJO

Noben družben sistem ne podpira dejavnosti nekontrolirano, ne da bi bil povsem gotov, da se smer delovanja podpiranca sklada s tendenco delovanja vladajoče formacije in da podpora rodi tudi določene konkretne rezultate.

Ugotovitve dr. Baniča vodijo preko te slike neodvisnosti znanstvenega dela k nekakšnemu načinu samozadovoljevanja istega — znanstveno delo se lahko optimalno razvije le, če je celovito, kriterije za celovitost pa določa samo, ker je pač najvišja in najbolj koncentrirana oblika dela in je družba na nek drug način sploh ne more presoditi.

V praksi bi bil tak odnos verjetno nekako tak: družba bi iz narodnega dohodka odvajala nek del (kakšen del, še ni jasno — za »celovit razvoj« najbrž precejšen), ki bi si ga znanstvene panoge delile (kako?). Drugače si sistema nekontroliranosti ne morem predstavljati.

Druga trditve je teza o celem človeku, ki ga zahteva znanstvenoraziskovalno delo. Raziskovalec bi se moral temu delu v celoti posvetiti in se ukvarjati kvečjemu še s pedagoško dejavnostjo. Ostale potrebe

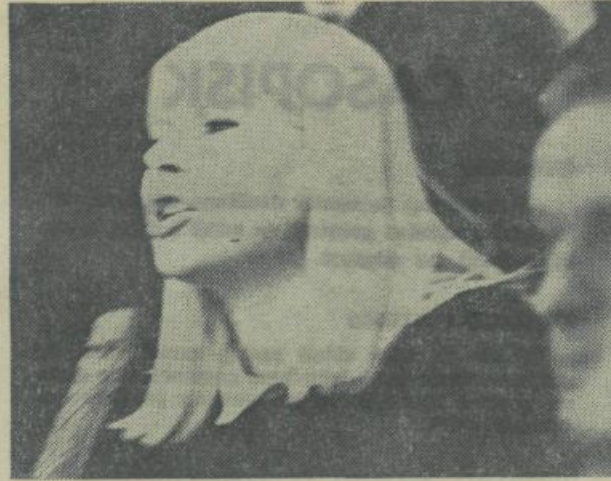
tega delavca bi morala družba zadovoljevati avtomatično tako, da mu ne bi bilo treba delovati na področjih, kjer ne predstavlja strokovne kapacitete. Tako naj bi se delo v upravljanju in družbeno dejavnost sploh, »ki zahteva petino časa znanstvenega delavca (je to štiri ali dve uri dnevno?)« skrčila na minimum, raziskovalec bi se lahko nemoteno zaprl v porcelanasto stavbo samozadostnosti svojega strokovnega dela. Ne verjamem, da je to ideal človeka, ki se mu prizadevamo približati ravno z vse širšim aktivnim vključevanjem v družbeno življenje in delovanje.

V zvezi s tem postavlja pisec zahtevo po trdnjšem statusu univerze, po večji centralizaciji. Samostojnost fakultet je pri nas res zelo velika. Vendar v zvezi s prejšnjimi izvajanji pomeni zahteva po združevanju tudi zahtevo po kontroli. Znanstvene delavce posamezne stroke združuje fakulteta in le znanstveni delavci so pristojni odločati o svojem delu! Ravno tako, kot je avtor razvil tezo o povečanju pristojnosti univerze, bi lahko dalje razvili misel o večji vlogi družbenih organov v upravljanju fakultet in s tem tudi znanstvenoraziskovalnega dela.

Ze ves čas po vojni opažamo, da se v družbeno delovanje najmočnejše in tudi najuspešnejše vključujejo običajno tisti znanstveni delavci, ki tudi v svoji stroki res nekaj pomenijo. Je ta njihova dejavnost le posledica želje po prenehanju tega delovanja, kar si žele omogočiti, ali spada družbeno delovanje v življenjski okvir človeka, najbolj zmognega doseči vidne rezultate tudi na svojem specialnem področju? Mislim, da je vključevanje v delo na splošno družbenem področju nujna komponenta sodobnega človeka in da se vanj preko svojega specifičnega dela, s svojega specifičnega stališča vključuje tisti, ki mu njegovo delo res nekaj pomeni — to je borba znotraj obstoječih razmer, ne pa želja po nekem prevrednotenju, za katero so odgovorni drugi.

Članek dr. Baniča nam pokaže, da so take želje na naši univerzi prisotne. Odločitve naših samoupravnih organov nam to večkrat potrjujejo. Ljudje, ki na fakultetah delajo, dostikrat priznavajo slabe razmere v svoji sredi, vendar se v praksi ne odločajo za njih samostojno reševanje. Samostojnost pokažejo takrat, kadar je v nevarnosti obstoječi način dela. Kaže, da marsikoga tu v bistvu bolj zanima njegova osebna pozicija, kot pa rezultati njegovega dela. Besede, ki so bile o tem izrečene na univerzitetni skupščini, niso rodile sadov. Taki članki, kot je članek dr. Baniča, po mojem mnenju niso prispevek k rešitvi položaja znanstvenoraziskovalnega dela ali položaja naše univerze. Kažejo nam le na slabost delavcev samih, ki iščejo rešitve izven sebe, namesto v svojem delu, ki je edino potrditev upravičenosti njihovih stališč.

Andrej Klemenčič

PRAKSA NI NADOMESTEK ZA ŠOLO

še uvajali, če jih bo družba še naprej razvajala. Za prve je potem kriva šola, za druge pa nihče.

Koliko so krive šole za to, da diplomanti in maturantje pridejo v gospodarstvo z neustreznim znanjem je težko reči in tudi brezpredmetno bi bilo o

DODATEK K TURISTIČNEMU PROGRAMU ZA ŠTUDENTE

Vsakemu med vami, dragi kolegi, je verjetno znano, da Počitniška zveza Jugoslavije nudi poleg ostalih ugodnosti tudi poceni počitnice in letovanje. Z namenom približanja teh ugodnosti študentom univerze v Ljubljani izvršni odbor Počitniške zveze Jugoslavije pripravlja seznam domov, letovališč in campov, kjer lahko študent-član Počitniške zveze Jugoslavije uživa materialne ugodnosti. Poleg tega pa je izvršnemu odboru PZJ že uspelo zagotoviti določene kapacitete v domovih posameznih izvršnih odborov. Za danes objavljamo poizkus reklamiranja in informiranja o teh kapacitetah.

Izvršni odbor PZS univerze v Zagrebu nam je od celotne kapacitete 210 mest (postelj) v eni izmenici odstopil naslednje število mest:

1. izmena (od 3. 7. — 16. 7.)	20 mest,
2. izmena (od 17. 7. — 30. 7.)	10 mest,
3. izmena (od 1. 8. — 14. 8.)	10 mest,
4. izmena (od 15. 8. — 28. 8.)	20 mest.

Omenjene kapacitete so vam na razpolago in od vaše presoje je odvisno, ali hočete preživeti štirnajst dni v letovališču »Grič« Trpanj na polotoku Pelješcu.

Za boljše informiranje objavljamo še cene:

DNEVNI PENZION:
za člane PZJ 12.50 Ndin;
za ostalo mladino — nečlane PZJ 15.00 Ndin.

Informacije daje izvršni odbor PZJ na Univerzi v Ljubljani, Trg revolucije 1, v uradnih urah: torek in četrtek od 13. do 14. ure, ali direktno izvršni odbor FSJ Sveučilišča Zagreb, Zagreb, Trg žrtava 13/2.

Izvršni odbor PZJ univerze v Nišu pa nam je poslal na razpolago deset mest v tretji izmenici (od 1. avgusta do 10. avgusta) v Letovališču »Nišava« Risan (Boka Kotorska). — Informacije in rezervacije IO PZJ na Univerzi v Ljubljani, Trg revolucije 1, v uradnih urah, ko nudimo tudi ostale turistične informacije o počitniških domovih, izletih, ipd.

V naslednji številki »Tribune« bomo objavili ostale informacije in aranžmaje za turistična potovanja v tujino. Branko Šlander

tem še kaj več razglabljati. Bolje bi bilo poiskati vzroke, zakaj so šole takšne. Glavni vzrok za to je gotovo razvednotenje pedagoškega dela v preteklosti, osebni dohodki v šolstvu so bili (in so še) neprimerno manjši od osebnih dohodkov ljudi, zaposlenih v gospodarstvu. Le idealisti in tisti, ki jih je zanimalo pedagoško in znanstveno delo so ostali na šolah, drugi so se raje zaposlili v finančno boljše plačanih panogah. Potem je lahko prišlo tudi do tega, da je učitelj telovadbe učil geografijo, sociolog pa matematiko. Ze več let je šolstvo pereč problem in bo morda še ostal. V tem se lepo kaže naša skrb za kadre, kajti izgleda, da so med nami ljudje, ki se bojijo, da bi jim nov kader zrastle čez glavo. Ali industrija sploh ve, kakšne strokovnjake potrebuje za posamezne panoge in kakšen naj bi bil profil strokovnjaka, ali pa je zadovoljna s tem kar dobi in lahko še naprej kritizira. Šola ni prostovoljno društvo, zato rabi za vzdrževanje denar, tega pa je navadno komaj za osebne dohodke učnega osebja; šole ko bo rešeno vprašanje finansiranja šolstva in ko bodo imele šole tudi denar za ustrezne in sodobnejše tehnične pripomočke, bo zahteva po kvaliteti šolanja upravičena.

ZAKLJUČKI

Ni rečeno, da je vsak, ki ima diplomu, tudi dober strokovnjak, toda če vzamemo neko število ljudi z diplomu in isto število ljudi brez izobrazbe, si upam trditi, da bi našli pri prvih toliko slabih strokovnjakov kot pri drugih dobrih, odstotek bi bil v obeh primerih majhen. Drastična primerjava, vendar se mi zdi nazorna, zakaj prišli smo že tako daleč, da nekateri že dvomijo o potrebnosti šolske izobrazbe in o tem celo pišejo. Kaj bomo začeli v 20. stoletju poneumljati ljudi, da bodo zreli za proizvodnjo? Sploh je o tem absurdna kakršna koli razprava. Globoko spoznanje, ki se je porodilo v nekaterih glavah, da je pri nas strokovnjakov preveč, je pripeljalo do tega, da jih izvažamo, za kar so nam drugi hvaležni. Preprosta logika me sili k temu, da ugotavljam našo visoko razvitost, zakaj le v nerazvitih državah čutijo večno pomanjkanje strokovnega kadra. Tu pa zapadem v kontradikcijo, kajti ZDA in ZRN sta visoko razviti državi, čeprav s kapitalističnim sistemom, vendar potrebujejo strokovnjake in jih tudi uvažata. Nekdo živi torej v zmoti, oni ali pa mi, verjetno mi, ko govorimo: »Ne diploma, le uspeh naj bo merilo znanja.« Torej zaposlimo se raje brez diplome, napravimo kariero in noben vrag nas več ne prežene.

Elekcija in reelekcija pri nas nista uspeli, ker ju ljudje niso resno jemali. Dvomim o tem, da bi bilo kadrovsko vprašanje nerešljivo problem, treba je le odkrito in učinkovito ukrepati ne oziraje se na razne subjektivne in objektivne težave, ki jih tako radi podarjamo. Mislim, da bi bilo dobro:

- organizirati javne razprave o tej problematiki
- izdelati analize razmer v sedanjem obdobju
- izdelati kriterije o zasedbi delovnih mest v republiškem merilu in se tudi dosledno po njih ravnati
- postopno zamenjati vodilne kadre z neustrezno izobrazbo.

Če ne bomo v doglednem času storili ničesar v tej smeri, se bojim, da se bo gospodarska reforma, pa najsi je bila še tako dobro zastavljena, izrodila.

J. Ancelj

V Nasin Razglednik z dne 8. aprila 1967 je izšel sestanek dr. Janeza Baniča »Osvobodjanje univerze s podnaslovom »namesto kozerije«. V poplavi člankov o vprašanjih univerze je to značilno prispevek neke faze osvobodilne prizadetosti. Želja po prevrednotenju razumevanja znanstvenega dela, po izboljšanju razmer, je podana na način, ki nam lahko marsikaj pove tudi o tem, zakaj na naši univerzi ne prihaja do rešitev, ki bi spostavila tako stanje, kot ga v omenjenih številnih člankih in razpravah zahtevamo in tudi priznavamo kot pravilno.

Z veliko prizadetostjo začena pisec svoj prispevek z ugotovitvijo, da so diskusije o tem problemu več ali manj samo »besedna solata«, »nenevarne« (zakaj naj bi bile nevarne in komu, to je pozabil povedati ali pa tega ni hotel reči), da se tovarišev, ki so za razreševanje zadev in načrtovanje nadaljnega dela odgovorni, te diskusije ne dojmijo in da le-ti ostajajo na starih konceptih, s katerih »se niti za korak ne premaknejo«.

Zopet pa pogrešamo jasno izrečeno mnenje o odgovornosti: ali je univerzitetna politika stvar univerze same ali družbe preko njenih organov. Tako se vsa revolucionarna poanta izteče v obtoževanje, ki je po mojem mnenju sicer upravičeno, je pa izraženo tako megljeno, da je tudi samo »nenevarno«. Vrhu tega se s tem prenaša krivda za stanje na univerzi na zunanje činitele, ki so sicer pomembni, ne predstavljajo pa izključnega vzroka za to stanje.

Za kaj se dr. Banič v svojih tezah sploh zavzema? Najprej postavlja trditve, da je raziskovalnemu delu družbeno potrebna immanentna že zaradi njegovega značaja, ker da je to najbolj koncentrirana oblika družbenega dela. Njegove trditve razumem tako, da je temu delu (personificiranemu ne v produktih, ampak v njegovih nosilcih: delavcih) treba pustiti, da se po svoje razvije, razraste, disperzira, kamor ga bo usmerjala ustvarjalna volja nosilcev. Družba ima pri tem vlogo finančnega vira, ki mora omenjeni obliki razvoja služiti, ustrezati. Tako se zdi, da postane znanstvenoraziskovalno delo nosilec napredka družbe.

Lahko pa se problema lotimo tudi z druge strani: ravno tako kot vsaka druga panoga družbenega delovanja je znanstvenoraziskovalno delo rezultat določene ravni družbe, dosežene z vsem njenim dosedanjim razvojem, in običajno razvitost tega dela družbene nadstavbe organsko ustreza razvitosti vseh ostalih komponent, ki našo realnost predstavljajo. Tako stališče je sicer dokaj lahko obsoditi kot koketiranje s teorijo družbenega automatizma, vendar je gotovo pravilno toliko, kolikor nam njegovo upoštevanje narokuje priznavanje določene kontinuitete, določene trenda v razvoju in predvsem medsebojne odvisnosti družbenih dejavnosti, delov družbene nadstavbe.

Pridružil se bom razpravi o naši kadrovski politiki, ki jo je — načel tov. Janez Kure, nadaljevala pa sta jo tov. Ivan Zele in tov. Ivo Marek (TRIBUNA št. 8, 12, 14), ker mislim, da je to problem, ki vedno bolj tare naše gospodarstvo in proti kateremu smo še vedno nemočni. Kdaj in kako bomo rešili vprašanje usposobljenosti zaposlenih pa je vprašanje, ki se ga bolj ali manj izogibamo oz., izogibajo se ga tisti, ki so zato poklicani in odgovorni (formalno) ali pa delajo z vsem, kar se tiče tega v rokovih, kot s porcelanom, za katerega se bojijo, da bi se razbil. Ampak treba je, čas je že, da se nekaj razbije, da se razbije sistem, ki dovoljuje, da so na vodilnih in odgovornih mestih ljudje brez odgovornosti in tisti, ki nimajo za določeno delovno mesto potrebnih kvalifikacij. Podatek, da ima Slovenija najmanjši procent zaposlenih na vodilnih mestih z visoko izobrazbo v primeri z ostalimi republikami, nam da misliti. Vprašanje je: ali slovenske šole producirajo premalo kvalificiranega kadra ali pa se je doslej posvečalo premalo pozornosti kadrovski politiki.

Nikakor ne morem mimo misli, ki jih je zapisal tov. Ivan Zele v 12. številki Tribune. Njegove misli, ugotovitve in utemeljitve se mi zdijo z ene strani za lase privlečene, z druge strani pa mu moram včasih pritrditi, predvsem takrat, ko govori o povojni izgradnji gospodarstva. Vojna je zapustila bedno dediščino preteklosti. Treba je bilo popraviti porušene objekte, zgraditi nove tovarne, ceste idr. skratka — dela ni nikoli zmanjkalo in delovni ljudje so se navduševali za vsako akcijo, zakaj vedeli so, da se socializem ne gradi sam, ampak, da ga gradijo ljudje.

Nobeno delo ne more potekati neorganizirano, kajti iz anarhije se rodi anarhija, potrebni so ljudje, ki vodijo in ki so z dušo in telesom za stvar. Takšni ljudje so se tudi takrat našli, oblikovala jih je NOB in težko delo po vojni, bili so nosilci napredka in dela, zakaj inteligenca je bila prešibka, da bi bila prisotna povsod tam, kjer se je gradilo. S peščico strokovnjakov in množico postrtovalnih in pridnih rok je bilo izgrajeno, kar imamo sedaj in to ni malo. V tedanjih razmerah je bil tak izhod edini, napredek pa zahteva svoje, status quo ni mogoč, posebno sedaj, ko pišemo že leto 1967, dvaindvajset let po vojni.

INDUSTRIJA IN ŠOLSTVO

V svojem članku govori tov. Zele tudi o razpisih, v katerih se poleg formalne izobrazbe zahteva za določena delovna mesta še praksa in pravi, da »niso samo obramba ljudi na položajih«. Jaz pa se sprašujem, kje naj si pridobi mlad človek prakso, če so skoraj vsi razpisi pogojeni z njo? Ali ni zadosten dokaz nepravilnosti takšnih razpisov že to, da je v Sloveniji dosti ljudi z visokošolsko in srednjo izobrazbo, ki ne najdejo dela, ker nimajo prakse? Res je pa tudi, da se mora vsak na delovnem mestu nekaj časa uvajati, uvajanje pa naj bi bilo strokovno, ker žal večkrat ni, zakaj mlademu človeku najraje mečejo polena pod noge, poznam primere, ko so dobili novega inženirja v tovarno, ga posadili za pisalno mizo in ga pustili, da se je znašel kot je sam vedel in znal. Vendar ne bom posploševal primerov kot to dela tov. Zele, ko pravi, da pozna več primerov, ko so se strokovni delavci uvajali v delo tudi po več let. Vsekakor je takšnih primerov malo v primeri s tistimi, nestrokovnimi delavci, ki se uvajajo že celo življenje, pa se bodo

Medfakultetno prvenstvo ljubljanske univerze v malem nogometu se je pričelo v petek, 14. aprila 1967, na igrišču Studentskega naselja. Organizirala ga je Zveza študentskih organizacij za telesno kulturo, ki je določila pogoje: igraini čas 20 minut, ekipe štejejo skupaj z vratarjem sedem igralcev, do finala se igra po izločilnem sistemu — pari se določajo z žrebom, v finalu pa igra vsak z vsakim.

Za sodelovanje na prvenstvu se je prijavilo dvanajst ekip. Prvi dan tekmovanja je deževalo in pogoji za igro niso bili najboljši. Doseženi so bili naslednji rezultati:

Medicina : VSTK I 2:0
 Ekonomska II : Strojna 4:1
 VSPV II : Ekonomska I 2:0
 VSTK II : Elektro 2:4
 Pravna : VSPV I 0:7
 Pedagoška : UO ZSJ 2:4

Tekma Pedagoška UO ZSJ je bila razveljavljena, ker je za UO ZSJ nastopil igralec, ki je prej že igral za Ekipo Ekonomske. V ponovljeni tekmi je prav tako zmagal UO ZSJ s 3:1.

V ponedeljek 17. aprila so bile odigrane tri tekme polfinala. Ekonomska je premagala Medicino z 2:0, Elektro pa drugo ekipo VSPV s 3:1. Tekma med UO ZSJ in prvo ekipo VSPV se je v regularnem času končala neodločeno 1:1 in so morali izvajati kazenske strele. V prvi seriji so strelci iz petih strelcev po trikrat zatresli mrežo, v drugi seriji pa iz treh strelcev le po enkrat. Ker še vedno ni bilo odločitve, sta ekipi izmenoma izvajali po en kazenski strel. Vrtar VSPV I

EKONOMISTI OSVOJILI POKAL

Horvat je ubranil tretji strel. Izvajalec penalov Krtočica pa je bil tudi tokrat nezgrišljiv in je zagotovil svoji ekipi zmago z 8:7. Po mnenju mnogih gledalcev je bila ta tekma med vsemi na prvenstvu najbolj napeta in dramatična.

V finalu sta se najprej pomerili Ekonomska in Elektro. Obe moštvi sta se preveč zavedali važnosti srečanja, zato tekma ni bila lepa, ampak precej groba in živčna. Mnogo smo pričakovali od nastopa Škufce v ekipi Ekonomske, vendar bivši igralec Olimpije razen grobosti na tej tekmi ni pokazal ničesar. Sodnik je oškodoval ekipo Elektro, ker ni dosodil penala, potem ko je igralec Ekonomske v vratarjevem prostoru igral z roko. Rezultat: 0:0.

Igralci Elektro fakultete so morali takoj odigrati še drugo tekmo v finalu in tako zaradi utrujenosti niso mogli moštvo VSPV I nuditi tako močnega odpora, kot bi ga sicer lahko. Tekma je bila zelo lepa in od-

igrana v pravem športnem duhu. VSPV je prevladovala na terenu in imela več priložnosti za gol. Rezultat: 2:0. Oba gola za VSPV I je dosegel Popovski.

Moštvo VSPV I je v odločilnem srečanju z Ekonomsko zadoščal neodločen rezultat za osvojitve pokala. Vendar se niso omejili na obrambo in so bili v polju popolnoma enakovredni nasprotnik. Suštar je uspešno pokrival nevarnega Škufco in že je kazalo, da bo VSPV uspela. Sercer je izkoristil napako obrambe in dosegel vodstvo za Ekonomsko. Po streljanem kotu je Popovski nespretno posredoval in potisnil žogo v lastno mrežo. S tem je bila zmaga ekonomistov zagotovljena; Bojovičev gol je le omilil poraz ekipe VSPV I, ki bi bil lahko višji, da ni odlični vratar Horvat preprečil nekaj zanesljivih zadetkov. Zmaga Ekonomske je popolnoma zaslužena — za uspeh je zlasti zaslužna zanesljiva obramba.

Ne glede na nekatere organizacijske pomanjkljivosti lahko rečemo, da je tekmovanje v malem nogometu uspelo. V treh dneh je merilo svoje nogometne sposobnosti skoraj 100 študentov. Tudi gledalcev je bilo več, kot jih običajno prisostvuje študentskim športnim prireditvam. Na to je vplivala bližina študentskega naselja in pa dejstvo, da je nogomet tudi med študenti šport številka 1.

Nastopajoči so se, razen res redkih izjem, vedli disciplinirano in športno. Nekaj pripomb je bilo na sojenje, kar pa je že običajno. Predstavniki Ekonomske so že lepi zbirki naslovov in pokalov s študentskih tekmovanj dodali še enega, drugi pa upajo, da bodo imeli na bližnjih nastopih več sreče.

Lojze Vežočnik

V MODI SO AKTUALNI RAZGOVORI

ČASOPISK

UVODNIK

»Tovariši, kaj je vendar družbena odgovornost?« je vprašal ugleden govornik in odšel z odra, ne da bi počakal na odgovor.

ZUNANJA POLITIKA

Ce ste že kdaj videli pretep zaradi dosojene enajstmetrovke proti domačemu nogometnemu moštvo, si lahko tudi nazorno predstavljate problem svetovnega miru.

NOTRANJA POLITIKA IN GOSPODARSTVO

Vprašali smo, kdaj bo pri nas bolje, pa pravijo, da jutri. Težava je le v tem, da je vedno danes, kadar jih to vprašamo.

So ljudje, za katere je socializem najsvetejše, kar si je izmislil bog.

Kdor visoko leta in je prebrisan, si za vsak slučaj pritrudi padalo.

»Biti ali ne biti,« je vkleknul direktor nerentabilnega podjetja in medkrajevno poklical Beograd.

ZDRAVSTVO

Zdravnik ti svetuje, naj nekaj tednov nič ne delaš in odideš v zdravilišče. Ko pa ti povedo za stroške tamkajšnjega zdravljenja, ugotoviš, da boš moral za to najprej tri mesece garati.

LOKALNA KRONIKA

Zakaj pri RTV ne rečejo bobu bob in napovedovalka pošteno ne objavi: »Zdaj bomo eno uro prenašali atmosferske motnje iz studia Beograd.«?

Mladoletni prestopniki so vedno otroci drugih staršev.

MED LJUDMI

Človek človeku — žirant Ali pa tudi: Oseba, nezmožna plačila, poišče drugo osebo, nezmožno plačila, katera jamči, da je prva zmožna plačila.

Človek je najbolj zapleten mehanizem na svetu, katerega lahko tudi nekvalificirani delavci serijsko izdelujejo.

PA SE TO

Ali že veste, da se bo satira podražila? Doslej so jo plačevali pavšalno, kmalu pa jo bodo morali kupovati na deke, tako kot kaviar.

Mitja Jermol

Zimbabwe je afriška pokrajina, ki leži v srcu južne Centralne Afrike. Tam živi okoli štiri milijone afriškega prebivalstva, približno 200.000 pa je belih kolonistov, ki jih vodi kratkoviden rasističen in protizakonit režim Iana Smitha in njegovih belih farmarjev.

Angleški imperij je to pokrajino okupiral leta 1890. in jo imenoval Rhodesij — v nasprotju z afriškimi imenom Zimbabwe. Tako so hoteli uničiti afriško kulturo in civilizacijo v imenu t. im. zahodne in krščanske civilizacije. Toda afriško prebivalstvo je to pokrajino imenovalo Zimbabwe po slavni razvalini, ki stojijo v srcu te dežele že stoletja. Razvaline Zimbabwe spominjajo na afriško kulturo in civilizacijo, ki je obstajala že mnogo let poprej, še preden so kolonisti okupirali to deželo in začeli razširjevati svojo civilizacijo, ki so jo baje prinesli črnemu človeku. Toda ta je bil civiliziran že mnogo let pred prihodom belcev.

Od takrat, ko so Zimbabwe okupirali angleški rasisti, s pomočjo angleških okupatorjev delajo neodpustljive zločine agresije, pritiska, izkoriščanja, krivice ter s pomočjo nečloveških zaporov in koncentracijskih taborišč ter z nenehnimi ekzekucijami terorizirajo nedolžne in nezaščiten borce za svobodo. Prebivalstvo Zimbabwe se je poskušalo upreti kolonialistom z vsemi miroljubni mi sredstvi, vendar ni uspelo. Zato je sedaj seglo po orožju in se začelo bojevati proti kolonialistom za osvoboditev, toda imperialisti so jih ogoljufali, ker so svetovalci, naj se za svobodo borijo na način, ki ga omogoča ustava. Leta 1923 je Velika Britanija dala kolonizatorjem lastno upravo, ki v resnici ni pomenila in sploh ni resnična neodvisnost, ker črnsko prebivalstvo ni dobilo nobenih političnih pravic.

Prebivalstvo Zimbabwe je nadaljevalo svojo borbo za neodvisnost, za le-to pa se borijo tudi naslednje politične organizacije: Afriški nacionalni kongres, Narodna demokratska stranka (NDP), Zveza afriških narodov Zimbabwe, toda uspeha ni, kajti njihovo vodstvo se je pokazalo prešibko, da bi lahko z uspehom nasprotovalo okupatorju. Šele leta 1963 so ustanovili Afriško narodno združenje Zimbabwe (ZANU) — in sicer z namenom, da bi poiskali pot ter sredstva, kako končno strmoglaviti rasistični režim. Afriško narodno združenje Zimbabwe se je učilo iz izkušenj ter napak prej omenjenih organizacij. Prva stvar, ki jo je ta organizacija izvedla, je bil poziv prebivalstvu Zimbabwe, naj se pripravi na neposreden upor proti sovražniku, temu pa je sledilo geslo »Mi sami smo svoji osvoboditelji!«

Da bi izrazili pripravljenost za borbo proti sebičnemu, zvitemu in pohlepemu sovražniku, so se državljanji Zimbabwe zaprilegli: prisega:

ZIMBABWE IN SVET

»Jaz, državljan, lastnik in dedič velike pokrajine Zimbabwe ter zvesti sin hrabrega naroda Zimbabwe prisegam, da ne bom odnehal, dokler ne bo uničen zadnji rasist v moji deželi; da bom zatajil samega sebe in da se bom v celoti predal borbi, da bom brez ugovora izvajal sleherni ukaz svojih voditeljev in da bom strogo upošteval partijsko disciplino. Prisegam, da se bom sam in brez usmiljenja maščeval sovražniku z naše opustošene vasi, za našo uničeno dediščino, za zaničevanje naših pravic, izkoriščanje naše ljube domovine, za hladnokrvno streljanje, za nečloveške ekzekucije našega nedolžnega prebivalstva ter za nasilje nad mojim narodom. Dal bom glavo za glavo, zob za zob. Prisegam, da bom raje umrl v boju, kot da bi privolil, da bi moja družina in moj narod postal suženj kolonialistov. Če bom svojo prisego prekršil bodisi zaradi lastne šibkosti bodisi zaradi strahopetnosti in če bom tako izdal interese svojega naroda — naj me za to kot izdajalca doleti smrtna kazen

OBVESTILO

Dne 16. maja ob 9. uri dopoldne bo v veliki predavalnici na filozofski fakulteti letna skupščina študentov.

Vsa združenja in oddelke prosimo, da določijo po enega ali dva kandidata za nov fakultetni odbor. Imena kandidatov in kaj študirajo naj sporočijo do sobote v pisarno fakultetnega odbora (vsak dan od 12. do 13. ure).

Na skupščini bomo razpravljali o važnih študijskih vprašanjih, zato se je udeležite v čimvečjem številu!

Fakultetni odbor ZSJ na filozofski fakulteti

iz rok mojih lastnih tovaršev. Moja zaobljuba se glasi: Domovina ali smrt.«

Vsi razen imperialistov si prizadevajo paralizirati agresijo proti ljudstvu Zimbabwe, ki jo le-ti nadaljujejo s pomočjo nezakonite razglasitve neodvisnosti. Protizakoniti režim v Rhodesiji meni, da si s tem zopet pridobi izgubljeno podporo belih naseljencev — svojih pristavev, ki so po porazu v bitki pri Chimberungi prestrašeno zbežali iz Zimbabwe v Južno Afriko, Avstralijo, v ZDA, Kanado in na Novo Zelandijo ter v zahodnoevropske države.

Za prebivalstvo Zimbabwe ni pomembno, če je Smith razglasil ali če razglasa lažno neodvisnost in republiko, saj se narod Zimbabwe ne bori za prazni besedi republika in neodvisnost, temveč se je boril in se še vedno bori proti pritisku kolonializma, ki traja že od leta 1890. Od takrat so bile že presežene vse meje človeškega potrpljenja; narod Zimbabwe je zdaj pripravljen z oboroženim uporom v isti meri vrniti vse zlo rodezijskemu režimu in njegovim belim rasistom, ki sestavljajo njegovo jedro in so mu podpora.

Boj za svobodo je že povzročil težke posledice sovražniku, čeprav tisk o tem ni poročal (zaradi zahodne cenzure). Tukaj je nekoliko podatkov, ki vsaj do zdaj še niso bili objavljeni. V večini dežele, ki so jo okupirali beli farmarji, so ljudske množice z orožjem prisiljevane, da delajo na tobačnih farmah; toda ta tobak ponoči pušijo kot plevel. To se je razširilo po velikem delu dežele, zlasti pa na območju Salisburyja, Sipolila, Zimunya, Fort Viktorija in v krajih južno od Umtale. V Melsetterju ljudje požigajo plantaže; nekatere so že popolnoma uničili. Isto se dogaja tudi na plantažah sladkorja. Režim zapira, muči in ubija Afričane v Hartleyu, Sinou, Karoji — to je na področjih, kjer delujejo partizani.

Medtem ko režim troši velike vsote denarja za preganjanje borcev, osvobodilni boj postaja vedno močnejši.

Obstaja pa še veliko drugih načinov, s pomočjo katerih protizakoniti režim čuti opozicijo. Nekateri afriški polki so oarekli ubogljivost Smithovem režimu in se nočejo več bojevati proti svojim tovarišem v osvobodilni fronti, saj imajo skupnega sovražnika — kolonializem in imperializem. Na žalost so ljudje, ki so pristali tega bežnega sistema, belci, Angleži. Praktično podpirajo Smithov režim vsi angleški naseljenci v Zimbabwe. Tako so naseljenci sami krivi, da zlo kolonializma in imperializma postaja sinonim za angleško belo kožo.

Ce bodo kolonialisti vztrajali pri svojih kolonialnih in imperialističnih nazorih, se bo osvobodilni boj razrasel v rasistični konflikt, za katerega ne bo več odgovorno ljudstvo Zimbabwe, temveč London in Salisbury.